

РЕШЕНИЕ

№ 18230

гр. София, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 123 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: И.Г.М.

при участието на секретаря И.И.И.
като разглежда докладваното от И.Г.М. Гражданско дело № 20231110127439
по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

ПРЕДЯВЕН е от Д. Д. Д. срещу /ФИРМА/ иск с правно основание **чл. 128, т. 2 от КТ** за сумата от **405.95 лв.** – неплатено в срок нетно трудово възнаграждение за периода от 01.09.2022 г. до 27.09.2022 г., включително.

Претендира се присъждане на законната лихва върху главниц ите за периода от датата на подаване на исковата молба в съда – 18.04.2019 г. до окончателното им плащане, както и на направените по делото разноски.

Ответникът – /ФИРМА/, гр. София, в срока по чл. 131 ГПК на 07.07.2023 г. е депозирал по делото писмен отговор, с който оспорва изцяло предявените искове – по основание и по размер, като излага подробни съображения за това. С писмения отговор на исковата молба е заявено и **съдът е приел и е поставил на разглеждане възражение за прихващане, поддържано на основание чл. 220, ал. 1 КТ вр. чл. 326, ал. 1 КТ, конкретизирано с писмена молба на ответника от 18.09.2023 г. до размер на 1500 лв., представляващи обезщетение за неспазен срок за предизвестие от 2 месеца.**

Софийският районен съд, II Г.О., 123 състав, като взе предвид събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и обсъди наведените от страните доводи, съгласно разпоредбите на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От приетите по делото писмени доказателства в препис, ангажирани от

двете страни по делото се установяват и съдът приема за доказани по делото, твърдените в обстоятелствената част на исковата молба обстоятелства, релевантни за предявения иск с правно основание **чл. 128, т. 2 КТ**.

Видно от Трудов договор № ** от 01.09.2022 г., сключен между Д. Д. Д. и /ФИРМА/, гр. София е, че страните по делото, считано от 01.09.2022 г. са били обвързани от същия, като ответникът е бил работодател, а ищцата служител на длъжност „юрисконсулт“ с основно месечно трудово възнаграждение 750 лв. и допълнително трудово възнаграждение за стаж в размер на 0.6% за всяка прослужена година. В същия трудов договор е вписано, че Д. Д. Д. има трудов стаж 0 г., 0 месеца и 0 дни към датата на сключване на договора. Ищцата не е установила в процеса по делото различни от вписаните обстоятелства – за наличие на твърдения в исковата молба 16 години трудов стаж. Събраните в процеса гласни доказателства не опровергават твърдението на ищцата, че е отработила 12 пълни работни дни в периода от 01.09.2022 г. до 27.09.2022 г. при ответника по сключения трудов договор. За така отработените 12 работни дни, съобразно уговореното в трудовия договор, на ищцата се дължи от ответника работодател основно трудово възнаграждение в размер на 450 лв. Липсват доказателства за плащане на последното, от което ищцата претендира в процеса нетната сума от 405.95 лв.

Заявеното в срока по чл. 131 ГПК от страна на ответника възражение за прихващане до размер на 1500 лв. – парично обезщетение за неспазен срок за предизвестие от 2 месеца, настоящият съдебен състав намира за основателно, по следните съображения:

Видно от цитирания по – горе трудов договор е, че страните по него са уговорили в полза на работодателя срок на изпитване от 6 месеца, съобразно чл. 70, ал. 2, вр. ал. 1 КТ.

При това положение, от основаниято за прекратяване на трудовия договор, установено в нормата на чл. 71, ал. 1 КТ, може да се ползва само работодателят, в чиято полза е уговорен срока за изпитване, не и служителят.

Видно от писмено изявление на Д. Д. от 27.09.2022 г., отправно до управителя на /ФИРМА/, достигнало до работодателя на 27.09.2022 г. е, че във формата на същото ищцата по делото уведомява ответника, че желае прекратяване на трудовия договор в срока за изпитване, считано от 28.09.2022

г. (лист 13 от делото)

Доколкото ищцата не разполага с правото по чл. 71, ал. 1 КТ, тъй като срокът по чл. 70, ал. 1 КТ не е уговорен с трудовия договор в полза на служителя, то настоящият съдебен състав възприема и кредитира писменото изявление на Д. Д. от 27.09.2022 г. за прекратяване на трудовия договор, като такова по чл. 326, ал. 1 КТ, при неспазване срока на предизвестие при условията на чл. 220, ал. 1 КТ.

В т. 10 на Трудов договор № ** от 01.09.2022 г. страните по него са постигнали съгласие, че срокът на предизвестие се определя на два месеца и е еднакъв и за двете страни. По правилата на чл. 220, ал. 1 КТ страната, която има право да прекрати трудовото правоотношение с предизвестие, може да го прекрати и преди да изтече срокът на предизвестieto, при което дължи на другата страна обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение на работника или служителя за неспазения срок на предизвестие. Предвид изложеното, възражението на ответника за прихващане за сума в размер на 1500 лв. се явява основателно. Тъй като искът с правно основание чл. 128, т. 2 КТ е основателен за цялата претендирана сума от **405.95 лв.** – неплатено в срок нетно трудово възнаграждение за периода от 01.09.2022 г. до 27.09.2022 г., включително, то на основание чл. 103, ал. 1 ЗЗД с последната сума следва да се извърши прихващане от задължението на ищцата към ответника по чл. 220, ал. 1 КТ, установено на 1500 лв.

Горното мотивира съда да отхвърли изцяло предявения иск, като погасен чрез прихващане по възражението на ответника, заявено **на основание чл. 220, ал. 1 КТ вр. чл. 326, ал. 1 КТ в размер на 1500 лв. – обезщетение за неспазен срок за предизвестие от 2 месеца.**

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищца та не се следват разноски.

Ищцата не дължи по сметка на Софийския районен съд държавна такса и разноски, на основание чл. 359 КТ и чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК.

Ответникът претендира присъждане на разноски по делото за адвокатско възнаграждение. Такива са направени в размер на 400 лв., видно от Договор за правна защита и съдействие от 04.07.2023 г. Предвид изхода на делото, обстоятелството, че ответникът е представляван в процеса от един адвокат и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищцата следва да бъде осъдена да

заплати на ответника направените по делото разноси за възнаграждение за един адвокат в размер на 400 лв.

Мотивиран от гореизложеното, Софийския районен съд, 123 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявени я от Д. Д. Д. с ЕГН ***** с адрес /АДРЕС/ срещу /ФИРМА/ с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление /АДРЕС/ иск с правно основание **чл. 128, т. 2 от КТ за сумата от 405.95 лв.** – неплатено в срок нетно трудово възнаграждение за периода от 01.09.2022 г. до 27.09.2022 г., включително, като погасен чрез прихващане на основание чл. 103, ал. 1 ЗЗД по възражението на ответника /ФИРМА/, заявено **на основание чл. 220, ал. 1 КТ вр. чл. 326, ал. 1 КТ в размер на 1500 лв.** – обезщетение за неспазен срок на предизвестие от 2 месеца.

ОСЪЖДА Д. Д. Д. с ЕГН ***** с адрес /АДРЕС/ **ДА ЗАПЛАТИ** на /ФИРМА/ с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление /АДРЕС/ **сумата от 400 лв.** – направени по делото разноси за възнаграждение за един адвокат, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред **СОФИЙСКИЯ ГРАДСКИ СЪД в ДВУСЕДМИЧЕН СРОК**, считано от 06.11.2023 г., на основание чл. 315, ал. 2 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____